

Utlåtande öfver förslag om årligt understöd åt renskrifvaren C. F. T. Bruzin.

Vid stadsfullmäktiges sammanträde den 1 i denna månad väckte herr Öhnell ett så lydande förslag:

»Till Stockholms herrar stadsfullmäktige, som städse visat sig erkänna det pligttrogna och ärliga arbetet, äfven då det varit ett arbete i det ringa, och icke varit ovillige att lindra den nöd, som måste drabba arbetaren, då oförvållade omständigheter hindra honom att själf bereda sin bergning, vågar jag vända mig med påkallande af deras hjälp för en representant af detta arbete, som de tyngande åren beröfvat förmånen att vidare uppehålla kampen för tillvaron.

F. d. stadsfogden Christian Fredrik Theodor Bruzin, som i yngre år genom olyckshändelse förlorat sin venstra arm samt två fingrar på den högra handen och därför nödgats lemna den bana, som skulle leda till en torftig bergning, har till följd däraf nödgats välja renskrifvarens föga afundsvärda yrke och med sina tre återstående fingrar gripa pennan för att kunna försörja sig och sin tre år äldre hustru. Född den 13 oktober 1816, ingår han snart i sitt åttionde år. Han har sedan början af år 1862 tjenstgjort såsom ordinarie renskrifvare å rättegångsafdelning i stadens rådstufvurätt och därunder utan en enda dags afbrott på ett synnerligen tillfredsställande sätt noggrannt och punktligt fullgjort sitt tunga och ansvarsfulla arbete, som kräft mången genomvakad natt samt ett uppoffrande af krafter, som långt för detta skulle hafva beröfvat de fleste förmågan att arbeta.

Ej underligt då, att den gamle krymplingen snart måste nedlägga sin penna. Utan fruktan har han hittills försvarat sin position, såsom en renskrifvare utan

tadel, mot den nya tidens anlopp och den legion af unga renskrifverskor, som stå färdiga att upptaga den vikande generationens mantlar. Men de åtta tiotalen af år mäktar han icke motstå. Han måste draga sig tillbaka; och den bleka nöden, som han med glad stolthet hittills hållit på afstånd, skall göra sitt inträde i den gamle renskrifvarens hem.

Det är för att mildra denna nöd under Bruzins få återstående dagar, som jag vågar hemställa, att herrar stadsfullmäktige ville bevilja honom ett årligt understöd, hvilket jag tillåter mig föreslå till femhundra kronor.

Det är väl sant, att han icke varit direkt anställd i stadens tjänst; och han kan därför icke åberopa någon rätt till understöd. Men han har dock under en hel mansålder uteslutande arbetat inom ett stadens verk och därigenom i sin mån bidragit till befrämjande af det ändamål, för hvilket alla inom detsamma verka. Han har visserligen varit i sista ledet, och därtill ensam i detta led, men i pligtrogenhet och arbetsamhet har han icke gifvit någon efter. En hvar, som haft i handen hans prydliga och korrekta expeditioner, skall instämma i det vackra vitsord, som lemnats honom af dem, hvilka haft förmånen af hans biträde, och hoppas jag, att herrar stadsfullmäktige äfven skola visa honom ett glädjande erkännande af hans verksamhet inom samhället genom bifall till min vördnadsfulla framställning, och detta desto hellre, som Bruzin och hans hustru i motsatt händelse skulle falla fattigvården till last och därigenom förorsaka staden en utgift, som skulle blifva ungefär lika stor som den, jag vågat föreslå.»

I infordradt yttrande öfver förestående förslag har drätselnämndens första afdelning anfört följande:

»Af de motionen vidfogade handlingar inhemtas: att Bruzin är född den 13 oktober 1816, och sålunda 78 år gammal, samt gift med Anna Olivia Lindqvist, född den 27 februari 1813; att Bruzin, som i yngre år genom olyckshändelse förlorat venstra underarmen samt pek- och långfingren å högra handen, därigenom fått sin arbetsförmåga i hög grad inskränkt; att han sedan år 1862 biträdt med renskrifning vid rådstufvurätten och därunder med erkännansvärd pligttrohet, oförtruten flit och största ordentlighet utfört de honom anförtrodda göromål; att enligt läkares intyg hans höga ålder snart torde göra honom oduglig till det enda arbete, skrifning, som han kan utföra; samt att Bruzin befinner sig i torftiga omständigheter och icke åtnjuter någon pension.

Vid bedömande af denna framställning är främst att märka, att Bruzin icke uppbär lön på stadens stat och ej heller varit i dess tjänst anställd, utan allenast

under en följd af år af stadsnotarierna vid rådstufvurätten användts såsom deras enskilda skrifbiträde, hvarför han ock af dem åtnjutit godtgörelse.

Så vidt afdelningen kunnat utröna, har under tiden för stadsfullmäktiginstitutionens fortvaro pension aldrig tillförene beviljats under liknande omständigheter som de med afseende å Bruzin föreliggande. Närmast jämförliga torde de fall vara, då under åren 1864 och 1866, en årlig pension af 600 kronor hvardera tilldelades notarii publici G. J. Callerholm och J. H. Ritterberg (se utlåtandena 64 för år 1863 och 64 för år 1866). Härvid råder dock den väsentliga skillnad, att de sistnämnde, såsom försedde med magistratens konstitutorial å sina befattningar, betraktades som stadens tjänstemän, ehuru inkomsten af tjänsterna utgjordes ensamt af sportler. Beslutet fattades bägge gångerna i strid mot beredningsutskottets utlåtanden, däri utskottet, enär notarii publici icke åtnjöte lön på stadens stat, förklarar sig sakna fullt giltiga skäl att föreslå någon afvikelse från den grundsats, som gjort sig gällande i förut väckta frågor om anlåtande af kommunens medel till utgifter för pensionering.

Ehuruväl beträffande Bruzin ömmande förhållanden synas i hög grad föreligga, nödgas afdelningen likväl erinra, att, på sätt vid en pensionsfrågas afgörande inom beredningsutskottet år 1863 framhölls, stadsfullmäktige icke äro någon barmhertighetsinrättning till understöd för fattigdom, hvartill en mängd särskilda inrättningar finnas, samt att beviljandet af pension eller årligt understöd utan annan grund än en hedrande vandel och behöfvande omständigheter innebär uppställandet af en helt och hållet ny princip för pensionering, så mycket farligare, som dess följder icke låta sig öfverskådas och dess tillämpning gifvetvis mer eller mindre måste erhålla karaktären af godtycke.

På grund af det anförda ser sig afdelningen förhindrad att förorda bifall till herr Öhnells ifrågavarande motion.»

Äfven utskottet finner sig på de i afdelningens skrifvelse anförda grunder icke kunna annat än hemställa:

att herr Öhnells förevarande förslag ej må af stadsfullmäktige bifallas.

Stockholm den 28 februari 1895.
